

PROFESOROWIE HONOROWI POLITECHNIKI RZESZOWSKIEJ

Akademickim tytułem honorowym nadawanym przez Uczelnię od 2015 roku jest tytuł Profesora Honorowego Politechniki Rzeszowskiej. To zaszczytne wyróżnienie jest nadawane osobom wnoszącym istotny wkład w rozwój naukowy i dydaktyczny Uczelni, wybitnym uczonym, twórcom techniki, doskonałym dydaktykom.

Senat Politechniki Rzeszowskiej uhonorował do tej pory tym wyróżnieniem czterech profesorów związanych zawodowo z Wydziałem Chemicznym.

Prof. dr hab. inż. Henryk Galina pracował w Politechnice Rzeszowskiej przez blisko 30 lat, do chwili przejścia na emeryturę 30 września 2018 r. Pracę na Wydziale Chemicznym rozpoczął w 1988 r. na stanowisku adiunkta przenosząc się do Rzeszowa z Politechniki Wrocławskiej. Tytuł profesora nauk technicznych w dyscyplinie technologia chemiczna otrzymał w 1998 r.

Prof. Galina wniósł istotny wkład w utworzenie i rozwój Katedry (wcześniej Zakładu) Technologii i Materiałoznawstwa Chemicznego. Odegrał też ważną rolę w rozwoju Wydziału Chemicznego, pełniąc funkcję dziekana przez cztery kadencje. Umocnił pozycję Wydziału w sektorze szkolnictwa wyższego przyczyniając się w znacznym stopniu do przyznania Wydziałowi kolejnych uprawnień naukowych: nadawania stopnia doktora nauk technicznych w dyscyplinie inżynieria chemiczna oraz uprawnień habilitacyjnych w dziedzinie nauk chemicznych, dyscyplinie technologia chemiczna.

Zainteresowania naukowe prof. Galiny obejmują zagadnienia fizykochemii polimerów, termodynamiki roztworów i mieszanin polimerów, inżynierię reakcji polimeryzacji oraz inżynierię materiałową. W tych dziedzinach Profesor jest uznanym autorytetem naukowym. Jest członkiem Rad Naukowych: Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych PAN w Łodzi oraz Centrum Materiałów Polimerowych i Węglowych PAN w Zabrze. W przeszłości był również członkiem Rady Naukowej Instytutu Chemii Przemysłowej w Warszawie, sekretarzem i członkiem zarządu Polymer Network Group, członkiem American Chemical Society i członkiem Rady Polymer Gels and Networks. Profesor jest też od wielu lat redaktorem tematycznym Komitetu Redakcyjnego czasopisma „Polimery” w obszarze: inżynieria reakcji polimerów, modelowanie procesów polimerowych. Był przewodniczącym Komitetu Naukowego 8. Kongresu Technologii Chemicznej współorganizowanego przez WCh PRz w 2015 r. Wielokrotnie powierzano mu funkcję członka komitetów naukowych licznych konferencji. Ponadto uczestniczył w panelach oceniających projekty grantów w Komitecie Badań Naukowych i Narodowym Centrum Nauki.

Prof. Galina jest autorem lub współautorem 15 monografii lub rozdziałów w monografiach krajowych i zagranicznych, 120 publikacji naukowych, 20 patentów lub opisów patentowych oraz 7 opracowań technologii wdrożonych do praktyki przemysłowej. Wypromował 8 doktorów. Był powoływany na recenzenta w 27 przewodach doktorskich, 21 przewodach habilitacyjnych i 30 postępowaniach o nadanie tytułu naukowego profesora. Podczas pracy w Politechnice Rzeszowskiej kierował 12 grantami i dwoma zadaniami badawczymi. W ramach działalności dydaktycznej był promotorem kilkudziesięciu prac magisterskich i inżynierskich. Przygotował i prowadził kilkanaście wykładów w obszarze nauki o polimerach i inżynierii materiałowej na wszystkich kierunkach prowadzonych na Wydziale.

Profesor Galina za swoją działalność naukową i dydaktyczną był wielokrotnie odznaczany przez ministra resortu szkolnictwa wyższego i rektorów Politechniki Wrocławskiej i Rzeszowskiej. Wyróżniony został Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i medalem Zasłużonym dla Politechniki Rzeszowskiej. W roku 2013 prof. Galina otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Prof. dr hab. inż. Zdzisław S. Hippe pracował w Politechnice Rzeszowskiej w latach 1969-2000; wcześniej był zatrudniony w Instytucie Farb i Lakierów w Gliwicach. Pracę w PRz rozpoczął jako profesor nadzwyczajny, a od roku 1989 - do emerytury w 2000 r.- zatrudniony był na stanowisku profesora zwyczajnego. Z inicjatywy prof. Hippe i pod jego kierownictwem powołany został Zakład Chemii Fizycznej, przekształcony później w Katedrę Informatyki Chemicznej i Chemii Fizycznej. Prof. Hippe przez jedną kadencję pełnił funkcję dziekana Wydziału Chemicznego i w trzech kadencjach był Prorektorem PRz.

Profesor Hippe był twórcą szkoły naukowej z zakresu informatyki chemicznej, która jako jedna z pierwszych (również w skali światowej) rozpoczęła badania z zakresu chemometrii i komputeryzacji metod analitycznych. Rozwijana pod kierunkiem prof. Hippe technologia systemów eksperckich oraz inżynierii wiedzy stanowiła podstawę opracowania oryginalnych systemów informatycznych, które zostały wdrożone w wielu instytucjach naukowych oraz uczelniach w Polsce, Finlandii, Ukrainie, Francji, Holandii, Japonii, Niemczech, Szwecji i USA. Prof. Hippe był członkiem Rad Naukowych Instytutu Przemysłu Gumowego w Warszawie oraz Instytutu Chemii Polimerów w Gliwicach. Brał udział w pracach Komitetu Nauk Chemicznych, Komitetu Informatyki i Komitetu Chemii Analitycznej Polskiej Akademii Nauk. Był również członkiem Narodowego Komitetu Danych dla Nauki i Techniki CODATA w którym przewodniczył Sekcji Baz Danych oraz konsultantem Grupy Roboczej CODATA ds. Sztucznej Inteligencji. Uczestniczył w pracach komitetu redakcyjnego czasopism *Analytica Chimica Acta* (Elsevier), *Applied Chemistry* (Poland) oraz *Wiadomości Chemicznych*.

Prof. Hippe jest autorem lub współautorem 21 monografii, 1 skryptu, 425 publikacji naukowych w tym 117 w czasopismach z IF, 9 patentów, 54 wdrożeń, głównie systemów informatycznych i 7 opracowań na zlecenie instytucji centralnych. Był wielokrotnie zapraszany do udziału w komitetach naukowych konferencji, m.in. "International Conference on Computers in Chemical Research and Education" organizowanej cyklicznie w Toyohashi (1980), Garnisch-Parkenkirchen (1985), Pekinie (1987) i Riva del Garda (1989). Przy jego współudziale organizowane były wielokrotnie w Rzeszowie konferencje o tematyce dotyczącej zastosowań informatyki w chemii, systemów eksperckich i sztucznej inteligencji. Był kierownikiem międzynarodowego projektu badawczego pt. "Komputerowo-wspomagana interpretacja widm molekularnych". Kierował również badaniami w ramach problemów węzłowych dla IPF Warszawa oraz problemu międzyresortowego dla IChO PAN Warszawa, dotyczącymi opracowania komputerowych systemów projektowania syntez leków, utylizacji produktów farmaceutycznych i prognozowania syntez chemicznych.

Prof. Hippe otrzymał 14 nagród Rektora PRz, 8 nagród ministra resortu szkolnictwa wyższego, Nagrodę Państwową II stopnia, Nagrodę Sekretarza Wydziału III PAN, Nagrodę Miasta Rzeszowa, Odznakę Zasłużony dla Województwa Rzeszowskiego, medal Zasłużonym dla Politechniki Rzeszowskiej, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal 40-lecia PRL, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi oraz Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Prof. dr hab. Stanisław Kopacz objął stanowisko kierownika Zakładu Chemii Nieorganicznej Politechniki Rzeszowskiej w 1975 r. na etacie docenta. Poprzednio pracował w Katedrze Chemii Nieorganicznej Uniwersytetu Wrocławskiego. Tytuł profesora nauk chemicznych otrzymał w 1991 r.

Prof. Kopacz znacznie przyczynił się do rozwoju Zakładu Chemii Nieorganicznej; wzmocnił zaplecze kadrowe jednostki i rozszerzył jej dotychczasową tematykę badawczą w zakresie układów ekstrakcyjnych z wysalaczami i układami trójfazowymi oraz wprowadził nowe tematy obejmujące kationowymienny mechanizm ekstrakcji oraz równowagi kompleksowania jonów metali. Pod jego kierownictwem zsyntezowano i wydzielono w stanie czystym nowe pochodne sulfonowe flawonoidów. Prof. Kopacz aktywnie włączał się też w prace na rzecz Wydziału - był zastępcą dyrektora Instytutu Technologii Chemicznej i prodziekanem ds. nauki Wydziału Chemicznego; prowadził odczyty popularno-naukowe dla nauczycieli szkół regionu południowo-wschodniej Polski oraz wykłady z chemii w TVP Rzeszów. Profesor był również inicjatorem powołania cyklu ogólnopolskich konferencji naukowych „Flawonoidy i ich zastosowanie”, które organizowane są przez Wydział co 2 lata od 1996 r. do chwili obecnej.

Obszar zainteresowań badawczych prof. Kopacza obejmował zagadnienia rozdzielania pierwiastków metodą ekstrakcji, badań kationowymiennego mechanizmu ekstrakcji jonów metali, badań równowag kompleksowania jonów metali z flawonoidami oraz syntezy nowych pochodnych sulfonowych i ich kompleksów z jonami metali. Był założycielem i wieloletnim przewodniczącym Rzeszowskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Chemicznego, przewodniczącym Komisji Chemii Towarzystwa Naukowego w Rzeszowie, członkiem Komisji ds. Kształcenia i Rozwoju Chemicznego Kadr Zawodowych przy Komitecie PAN w Warszawie i przewodniczącym Międzywojewódzkiej Komisji Kwalifikacyjnej Stopni Specjalizacji (chemia) przy Wojewódzkim Ośrodku Metodycznym w Rzeszowie.

Prof. Kopacz jest autorem lub współautorem 12 podręczników i skryptów dla studentów, 4 patentów, 88 artykułów naukowych, 212 referatów i komunikatów na konferencjach zagranicznych i krajowych oraz 50 opracowań badawczych. Wypromował 8 doktorów i prowadził ponad 100 studenckich prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich. W latach 1965-1972 brał udział w projektach badawczych dotyczących opracowania efektywnych metod wydobycia i rozdziału miedzi, molibdenu, renu i kobaltu z koncentratów i odpadów miedziowych na zlecenie Kombinatu Górniczo-Hutniczego w Lubiniu.

Działalność naukowa i dydaktyczna prof. Kopacza znalazła uznanie zarówno u kierownictwa uczelni (liczne nagrody rektorów Uniwersytetu Wrocławskiego i Politechniki Rzeszowskiej), jak i ministerstwa (4 nagrody ministra resortu szkolnictwa wyższego). Prof. Kopacz odznaczony został również Nagrodą Miasta Rzeszowa, Nagrodą Polskiego Towarzystwa Chemicznego, Złotym Krzyżem Zasługi, medalem Zasłużonym dla Politechniki Rzeszowskiej, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Dr hab. inż. Mieczysław Kucharski podjął pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Rzeszowie w 1969 r. organizując od podstaw zespół i zaplecze badawcze, najpierw Pracowni, a później Zakładu Chemii Organicznej, którego był kierownikiem do roku 2002, tj. do przejścia na emeryturę. Równoległe prof. Kucharski włączył się aktywnie w prace nad organizacją Wydziału Chemicznego wykorzystując swoje wcześniejsze doświadczenia zdobyte w Politechnice Wrocławskiej. Profesor bardzo istotnie przyczynił się do wzmocnienia kadrowego Wydziału. W działalność tę zaangażował się szczególnie obejmując funkcję dyrektora Instytutu Technologii Chemicznej w 1974 r. Z jego inicjatywy zatrudnionych zostało w Instytucie, a później na Wydziale 9 doktorów i 7 doktorów habilitowanych wywodzących się z różnych ośrodków akademickich. Zasadą Profesora była też dbałość o propagowanie wiedzy z zakresu chemii i rozwój przyszłych kadr inżynierów-chemików na terenie Podkarpacia, czego wyrazem było zorganizowanie punktów konsultacyjnych w Jaśle, Sanoku, Dębicy i w Nowej Sarzynie. Profesor usilnie zabiegał też o właściwe wyposażenie laboratoriów w aparaturę i sprzęt badawczy, dzięki czemu wszystkie zajęcia mogły odbywać się na miejscu, zgodnie z wyznawaną przez niego zasadą, że „chemików nie uczy się przy tablicy, ale w laboratorium”. Łącznie, jako Dyrektor, a później Dziekan, kierował Wydziałem przez 19 lat.

Działalność naukowa prof. Kucharskiego dotyczyła syntezy oraz chemicznej modyfikacji polimerów, syntezy wielofunkcyjnych związków azacyklicznych, hydroksymetylowych pochodnych ketonów, reakcji z udziałem oksiranów i węglanów alkenowych oraz polimerów o zwiększonej termoodporności. Jest autorem lub współautorem 6 skryptów, ok. 120 artykułów w czasopiśmie naukowych zagranicznych i krajowych, 20 patentów i 80 wystąpień na konferencjach międzynarodowych i krajowych. Wypromował 12 doktorów nauk chemicznych i technicznych, w tym pierwszego doktora wywodzącego się z pracowników Wydziału, dr. inż. Edwarda Rokaszewskiego.

Na szczególną uwagę zasługuje działalność organizacyjna prof. Kucharskiego. Oprócz funkcji kierownika zakładu i dziekana pełnił również funkcje Prorektora PRz, był członkiem Zespołu Dydaktycznego przy Ministrze Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, członkiem Rady Naukowej Instytutu Przemysłu Organicznego, członkiem Komitetu ds. Badań Regionów Uprzemysławianych PAN, przewodniczącym Komitetu Naukowo-Technicznego ds. Ochrony przed Korozją Makroregionu Płd-Wsch. Polski, wiceprzewodniczącym Rady Nadzorczej Zakładów „Organika-Sarzyna” i wiceprzewodniczącym Rady Nadzorczej OBR „Siarkopol”. W kadencji dziekańskiej prof. Kucharskiego (1996-99), Wydziałowi przyznano uprawnienia do nadawania stopnia doktora nauk chemicznych w dyscyplinie technologia chemiczna.

Prof. Kucharski otrzymał 5 nagród ministra resortu szkolnictwa wyższego, 20 nagród Rektora PRz, odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką ZNP, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i medalem Zasłużonym dla Politechniki Rzeszowskiej. Przyznano mu też tytuł Zasłużony dla Województwa Rzeszowskiego oraz Zasłużony dla Zakładów Chemicznych „Organika-Sarzyna”. W roku 1977 prof. Kucharski otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, a w 2001 r. odznaczony został Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

